

Herzena, s katerim se je sicer rad prepiral, če tudi je Herzen veliko več znal, kakor Bêlinskij in njegovi prijatelji, ker je že od mladosti z bistrim očesom opazoval svet in začel ga dobro razumevati. Krajni idealizem je pobijal z zgodovino, abstrakcije s prirodnoslovnimi znanostmi, katerih nasprotniki niso znali. Vplival je tako močno na Bêlinskega in prijatelje njegove, z druge strani pa so ga oni opozorili na Hegla, in v Petrogradu sta se Bêlinskij in Herzen še veliko bolje razumela.

V oktobru 1839. l. je Bêlinskij zapustil Moskvo in se preselil v Petrograd.

(Dalje prihodnjič.)

Pri gozdnem križi.

Nselej, kadar mimo tebe,
Gozdni križ, me steza vodi,
Náte gledam z dušo verno
In pokojen grem od todi.

Poleg tebe raste grmič,
Oh, noseč bodoče trne,
Ali poleg trnov tudi
Cvete nosi on srebrne!

Ptiček droben je priletel
In na vejo sédel léhko,
Potlej pa s prečistim glasom
Pesemco zapél je mēhko.

1.

In to cvetje snežno belo
V vetru dviga se in niža
In cvetočo krono plete
V tihi mrak okoli križa . . .

Sam stojiš v tihoti senčni,
Gozdni križ, in nihče záte
Skrbi nima; pómlad sama
Ta ni še zabíla náte!

2.

Molčal gozd je, ko polahno
Pesem ta je utíhníla,
Jaz samó sem vprašal tiho,
Če ni to — molitev bila?

Anton Funtek.

P t i č u.

Gn ti zaupno k meni si
Pribežal, ptiček, iz zameta?
Mar vedel si, da boljše dni
Zavetje moje ti obeta?

Nikar se, drobni ptič, ne boj:
Gorák kотиček v mrzli zimi
Ponuja dom ti mirni moj,
V njem živi, pevaj brez skrbi mi!

Tu pač ne bo moril te mraz,
Ne bo te hudi glad zatíral;
Ti lebko pel boš tu na glas,
A zunaj rod bo tvoj umiral . . .

Prijazen moj ti bode dom,
Prijazna roka moja bode;
Preskrbno ž njo te pital bom,
A dom te čuval bo nezgode.

In kadar zunaj vetrec mil
Zaveje spet čez loge pestre,
Tedaj razpni peroti čil
In zlêti vên med brate, sestre!

Anton Funtek.

